

בשעה שפניה

המחייכות האקרנו

על האסך,

לתוך כל

ביח במדינה,

התכוננה

דליה מזור

להלוויית בתה

בת השנה וחצי

מודעת האב שחופיעה בעיתור ני היום השישי האחרון היתה מועזת בפשטותה: "שלי שלנו איננה דליה (מזור) ואריה לוי".
 "זה לא יכול להיות!" נפלטה הקריאה כימעט מפי כל מי שקרא את המודעה. "הרי רק אתמול ראינו את דליה בטלוויזיה".

וחברו דויד כהן, בן-גיליו, כי שניהם הרגו את מיימון לוי בחצר מועדון-הסנוקר ב-18 בינואר.

הפרט המכני הכריע. המניע לרצח, הסבירה התיבה, באמצעות י. סנונוי, סגן בכיר לפרקליט המחוז, היה ריב על חוב של 40 לירות. חברתה של המנוח, ציונה מלכה, היתה צריכה להחזיר לאלברט דהאן סכום זה, מחיר נסיעה במונית, לאחר שביקשה מאלברט שישלם עבורה לנהג המונית כדי שישיער לביתה. הנאשם מסר לנהג את תעודת הזהות שלו, כערכות, וסוכם שציונה תחזיר לו את החוב ותקבל את התעודה בחזרה, אך היא לא שלמה, ודהאן היה זקוק לתעודת הזהות שלו, ל-צורך סידורים בבית-החולים, שבו היה עליו לעבור ניתוח.

כך הגיעו שני הצעירים, דהאן וכהן, בי-אוחו ערב של ינואר, לידי התיגרה עם מיימון לוי, וגרמו למותו. אך בכתבי-האיי-שום המתוקן, האשימה התיבה את שני הצעירים בהריגתו של מיימון לוי במקום רציחתו. אך גם לאחר התיקון היה גורלם של שני הנאשמים הצעירים מסובך. הם יכלו לצפות לעונש-מאסר ממושך.

אלברט דהאן מסר הודאה והורשע, ו-בית-המשפט הטיל עליו שבע שנות מאסר בפועל. חברו, דויד כהן, כבר באשמה, לימד עליו סניגוריה עורך-הדין חיים קאזיס. התיבה החזיקה, לפי טענותיה, בשני קל-פיים חזקים במישפט, כדי להרשיע גם את דויד כהן, אך בסוף חודש מאי איבדה הפרקליטות את שני הקלפים בסייח, והי-נאשם השני בהריגתו של לוי, חור הביתה, המפולח של הפרקליטות החלה כאשר קצין-המישטרה, מפקח משה גולברט, מן הצוות המיוחד שהקר את הרצח, ואמר שכהן הודה במעשה באחד מימי חודש ינואר. הקצין טען כי הצעיר הסכים להור-

יום החמישי

השחרור

גליצה"ל. כאשר חיפשה הטלוויזיה קריי-ניות, ניסתה את מולה, "ללא תיקויות רבות". כפי שהעידה על עצמה. היא התחרתה בשורה ארוכה של יפהפיות ונערות-זוהר, והתקבלה.

מאן הפכה דליה האשה המוכרת ביותר בישראל. משך ערבים תמימים צופים בה מאות-אלפי בני-אדם, ומקבלים אותך ל-תוך המישפחה במשך שעות, ימים אחדים בכל שבוע.

את אריה לוי (34), מהנדס-אלקטרוניקה צעיר וכישרוני, הכירה במסיבה, כעבור שבועיים הוא הציע לה נישואין. המדינה כולה ליוותה את דליה לחופה, למרות שמסיבת-הנישואין היתה צנועה ומועטת משתתפים. לפני שנה וחצי נולדה שלי.

אשרם של השניים הרקיע שחקים. שלי היתה עבורם עולם ומלואו. הם עשו הכל על-מנת לפנק ולבלות במחיצתה כל רגע פנוי, כשרק חובותיו של אריה בעבודה ושל דליה בטלוויזיה מרחיקות אותם מע-ליה, לתקופות קצרות, ולעולם לא ביחד.

מאן חלתה שלי יכלו באי מחלקת היל-דים בבית-החולים בתל-ישראל לצפות בי-תמונה קבועה מדי יום ביומו, משך ארבעה חודשים. על ספסל, ליד אחד החדרים, היתה יושבת דליה שעות ארוכות משך כל בוקר, כשעיניה זולגות דמעות ופניה קפואים. כשעות הצהריים היתה דליה נכנסת, בי-פעם האחרונה באותו יום, לתוך האולם שבו שכנו תינוקות רבים, מתבוננת שעה ארוכה בבתה ויוצאת מהבניין. היא היתה נכנסת למכונית רנו ירוקה, ונוסעת לביתה, כך, מדי יום ביומו, משך ארבעה חר-דישם ארוכים.

ביום החמישי שעבר יצאה דליה משער בית-החולים בפעם האחרונה.

דם מעורקי-הרגליים, דבר שסייע אף הוא ליצירת קרישי-דם. ניתוח שנערך ברגל לא עלה יפה, וכעבור ימים אחדים היא נקטעה.

כאיילו לא היה די בכך, התגלה סיבוך נור-סוף, הסתבר כי היא לקתה במחלה נדירה, אף זאת תוצאה של מצבה הכללי, בעיקבות דלקת-הריאות, מחלת הריי-לידי, מחלה זו פוגעת במערכת-העצבים האוטונומית, גור-מת לשיבושים בלחץ-הדם ובמערכת-הזו-עה, ומותירה אחריה סיבוכים חמורים בגיל מבוגר יותר.

מותה של שלי, ביום החמישי האחרון, היה המכה האחרונה בשרשרת של מהלומות שפגעו בהורים הצעירים. שראו בחודשים האחרונים, כיצד בתם התינוקת גוססת מול עיניהם. דליה ואריה עמדו באומץ ובגבורה בבשורות-איוב אלה, כשהם מכוונים את הכוח שנתר בהם לתמיכה זה בזה.

יש להכיר את השניים, כדי להבין מניין הם שואבים כוח נפשי נדיר זה.

אשה ישבה על ספסל

דליה (25), בתו של מי שהיה מנהלו הראשון של קואופרטיב דן וכיום מ-מנהלי התעשייה ההסתדרותית, אריה מזור, פילסה לעצמה את הדרך אל הפירסום בי-כוחות עצמה. מעולם לא היתה טיפוס של יפהפיה וזהרת, אך השיער הבלונדי הקצר והמסונגן, האף הסולד, העיניים הבהירות והחיך הכובש, הביאו לה את הערכת הציבור כולו.

את הקאריירה שלה החלה כקריינית בי-

זיה" ואומנם, בעת שניכטה דמותה של דליה מזור, כשהיא מקריינת את התוכנית הקצרה לקראת שידור, ישבו דליה וארי-יה בביתם כשהם המומים מהידיעה שקיבלו שעות ספורות קודם-לכן — בתם שלי, בת השנה וחמישה חודשים, נפטרה.

לפני כארבעה חודשים הובהלה שלי לוי-אל בית-החולים על שם חיים שיבא בתל-השומר, כשהיא חסרת-הכרה. אבחנת הרופאים שבדקו אותה היתה מהירה: שלי לקתה בדלקת-ריאות חריפה. המסוכנת בי יותר בגיל הרך, והיתה נטולת כושר-נשי-מה עצמי.

הובהל אליה מכשיר-הנשמה. כעבור ימים אחדים, כשמצבה החמיר עוד יותר, נקראו הוריה אל הרופאים כדי לשמוע מפייה את הכשורה המרה: "רק נס יציל את בת-כם". על הכרטיס הרפואי, שהיה תלוי על מיתתה של שלי בבית-החולים, נכתב בי-דיו אדום: "נמסר להורים על מצבה".

"יש סכנה שצטרך לקטוע"

משך שבועות ארוכים שכבה שלי בי-מחלקת-ילדים א' כשמכשיר-הנשמה צמוד אליה ללא-הרף. היא החלה כבר מגלה סימנים של היחלשות מסכנת-המות שריחפה עליה. אולם עוד קודם שהספיקו דליה ו-אריה לשמוח על כך, ניתחה עליהם בשור-רת-איוב חדשה. הם נקראו אל הרופאים, ונאמר להם: "התגלה סיבוך, יש סכנה שצטרך לקטוע את רגלה של הילדה מתחת לברך".

בעיקבות דלקת-הריאות והסיבוכים בי-מחזוריהם, נתהווה קרישי-דם באחד מי-עורקי רגלה של התינוקת. הבדיקות שי-נערכו, תוך המאבק להצלת חייה מסכנת דלקת-הריאות, אילצו את הרופאים לשאוב

* התוכנית לקראת שידור אינה משור-דת בשידור חי, והיא מוקלטת יומיים לפני שידורה.

נאשם-מושחרר כהן הודה או לא הודה?

דוח, בתנאי שיעבירו אותו מן הכלא בשפרעם לבית-המעצר ביגור. פרקליטו של כהן, עורך-הדין קאזיס, קפץ על הודמת-הזמן שהעניק לו המפקח.

הנער היה ער-עיוין. התיכן רשמת את הודאתו של הנאשם? שאל קאזיס, ואז התברר כי החוקר לא רשם, כחוק, שום הודאה במחברת החקירות. הוא טען ששכח אותה במגירה. היה עליו להיועץ במפקדו, כדי לקבל אישור לעיסקה שעמד לעשות עם דויד כהן.

בית-המשפט לא התרשם באורח חיובי מהסברו של החוקר. הסניגור, מצידו, טען שהנאשם מעולם לא מסר הודאה כזו, וכי כבר באשמה כל העת.

יומיים אחרי תקריט זו הובא העד הר-עיקרי, נער בן 16 וחצי, אשר לפי טענת הפרקליטות, ראה דרך הלון המועדון כיצד השתתף דויד כהן בהריגתו של לוי. היה זה הקלף האחרון של התיבה, אך גם הוא התמוטט במהירות. הנער הפתיע את בית-המשפט בטענו שלא ראה דבר מתוך המועדון. "קצין מפלגיה-הנוער של המישט-רה, שחקר אותי," טען העד הצעיר, "שיחק איתי שביש, ואמר לי שאם אמסור עדות שאינתי דרך החלון איך נרצח מיימון לוי, הוא יסגור את כל התיקים שקיימים נגדי." כך טירפד הנער את מאמציה של הי-תביעה לשלוח את דויד כהן לכלא. העד הוכרז כער-עיוין, והנאשם זוכה. השבוע הוא חזר הביתה.